

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 725/2024
03.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Воларевић, адвокат из ..., против туженог АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд, ради поништаја решење о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3536/23 од 18.10.2023. године, у седници одржаној 03.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3536/23 од 18.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3536/23 од 18.10.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1567/19 од 29.03.2023. године, којом је одбијен тужбени захтев да суд поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду број ... од 06.03.2019. године туженог, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад; одбачена тужба у делу захтева да се тужени обавезе да тужиоца распореди на послове и радне задатке које је обављао пре доношења решења о отказу уговора о раду; одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је, на основу чланова 404. и 407. став 1. тачка 4. ЗПП, благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Ревизија је дозвољена по одредби члана 441. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је ревизијски суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, овлашћено лице туженог, послодавца, је у смени 31.01./01.02.2019. године, тужиоцу, запосленом на радном месту ..., одговарајућим апаратом извршио проверу алкохолисаности, којом приликом је утврђено присуство алкохола у организму од 0,76 промила. Том приликом тужилац је упознат са могућношћу да резултате мерења алкохолисаности провери у здравственој установи, али он то није учинио. Након спроведеног поступка упозорења тужиоца о постојању отказног разлога из члана 179. става 2. тачке 5. и става 3. тачке 4. Закона о раду, те тачке 13. став 1. алинеја 6. Уговора о раду од 05.02.2003. године, у коме је синдикат доставио мишљење, оспореним решењем тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе, односно радне дисциплине. У разлозима одлуке наведене су описане чињенице које представљају скривљену повреду радне обавезе, као и да је тужилац након мерења потписом потврдио сачињену Саобраћајну примедбу од 31.01.2019. године и Записник о способности за рад железничког радника који непосредно учествује у вршењу железничког саобраћаја.

Са полазиштем на овако утврђене чињенице, нижестепени судови одбијају као неоснован постављени тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, позивом на одредбе чланова 179. став 2. тачка 5. и став 3. тачка 4., 180. и 181. Закона о раду, чланова 81. став 3. и 82. став 1. Закона о безбедности у железничком саобраћају, као на одредбе Правилника о поступку за проверавање психичке и физичке способности железничких радника. Судови констатују да тужилац, као запослени на радном месту чији су послови везани за непосредно учешће у саобраћају, по наведеном општем акту туженог подлеже обавезном проверавању психичке и физичке способности путем алко теста, да је спорном приликом тужилац дошао на посао под дејством алкохола из чега следи да је био свестан свог недопуштеног понашања, па како је након алкотестирања упозорен на могућност да у здравственој установи провери резултате мерења а то није учинио, закључују да је побијаним решењем правилно утврђено да је тужилац починио повреду радне обавезе за коју му је по самом закону, односно по закљученом уговору о раду као предвиђена санкција отказан уговор о раду од стране послодавца.

Наводима ревизије тужилац суштински спори правилност утврђења чињеница о постојању и степену алкохолисаности у време када је извршена провера, које наводе ревизијски суд не може разматрати, пошто се у парници у којој је другостепеном пресудом потврђена првостепена пресуда по члану 407. став 2. ЗПП ревизија не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

По становишту Врховног суда нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили постављени тужбени захтев.

Другостепени суд је правилно оценио да је тужени постојање и степен алкохолисаности тужиоца утврдио у поступку и на начин који је предвиђен општим актом туженог - Правилником о поступку за проверавање психичке и физичке способности железничких радника, који је донет на основу одредби чланова 81. став 3. и 82. став 1. Закона о безбедности у железничком саобраћају. Пошто је због природе

радног места тужиоца предвиђено да је свака алкохолемија већа од 0,03 промила егзогеног утицаја скривљена повреда радне обавезе, у конкретном случају када је утврђено да тужилац на радном месту није конзумирао алкохол, већ је изјавио да је то чинио пре доласка на посао, правилно је оспореним решењем санкционисана утврђена повреда радне обавезе.

Из изнетих разлога, нема околности које би водиле закључку да је материјално право погрешно примењено, односно да је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић